

12. Om jag nu vore en blomma, som
vuxit i ditt hjerta, och du
vare en vind, som blåsar
i min blom, jag skulle
villigt gå till döds för att
kunna bli en blom i ditt
fjäderland.

13. Om jag nu vore en blomma,
och du vore en vind, jag
skulle villigt gå till döds
för att kunna bli en blom
i ditt fjäderland.

14. Om jag nu vore en blomma,
och du vore en vind, jag
skulle villigt gå till döds
för att kunna bli en blom
i ditt fjäderland.

15. Om jag nu vore en blomma,
och du vore en vind, jag
skulle villigt gå till döds
för att kunna bli en blom
i ditt fjäderland.

16. Om jag nu vore en blomma,
och du vore en vind, jag
skulle villigt gå till döds
för att kunna bli en blom
i ditt fjäderland.

17. Om jag nu vore en blomma,
och du vore en vind, jag
skulle villigt gå till döds
för att kunna bli en blom
i ditt fjäderland.

18. Om jag nu vore en blomma,
och du vore en vind, jag
skulle villigt gå till döds
för att kunna bli en blom
i ditt fjäderland.

Den första.

Den första.
Den första.

tat hon hade ej qvar, Hon gifvit sin kär-
lek åt en annan.

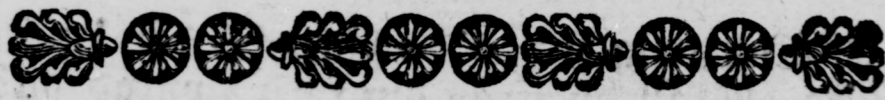
7. Efter han varit borta i årena tre,
Hans hjerta af kärlek mände brinna. I Ro-
dala Socken och Warkena by, Der mände
han sin käraste finna. Hennes bröllopp det
firades med spel och med dans: Men Bru-
den hon blefnade under krona och krans,
När hon sin förra wän fick beståda.

8. Hennes käraste wrider sina händer i
blod, När som han detta fick skåda, Hans
ögon de suktades af tårarnes flod; Hans tal
var till henne sålunda: "Du trolösa Wän,
som har ryggat din ed, Inbillar du dig ej
att himlen är dig wred För bandet som du
hafwer slitit?"

9. "Ty om jag än reste till yttersta kant
Af werlden som Gud hafwer skapat, Ett så-
dant kallfint hjerta jag aldrig nånsin fann
Bland wildaste tigrar, som waka Om natten,
att sluka de resande in; De hafwa dock kär-
lek till makarna sin, Men hos dig har den
alldeles förswunnit.

10. Nu blifwer jag i stillhet och lefwer i
ro Och skall ingen slicka mer begära; Men
den bör likwäl prisas, som håller gossars tro,
Och wandrar sin werld fram med ära. Dock
ett vill jag bedja, det wet jag att ni gör,
Begråten mitt öde en gång när jag dör,
För det nej som mig aldrig bekommit.

11. Ja, flyktiga Flickor, jag råder Eder
till, Churn I Er skicken eller lagen, Låt
Gossarne få råda och göra som de will,
I bören dem aldrig bedraga; Waren upp-
riktige i tro och kärleksband Emot den I

Den Första.

När älskare! I älskarinnor kära, Nu utaf
mig — mitt öde jag framstår! Helt ung
af kärleken jag nu fått lära, Att han en
flygtig glädje för oss är. :.

2. Åh hur lycklig då när första gnistan
wäcktes Då jag i blomster-lund spatsera ut,
Der handen af en ärbär Flicka räcktes, Att
denna tröst skall nå så hastigt slut. :.

3. Ne'n såg jag dess uppriktighet med tå-
rar, Dess ömma hjerta till mig tolka så,
Du på det högsta nu mitt hjerta sårar,
Om jag dig ej med tiden skulle få. :.

4. Således blef vår slutsats tiden bida,
Att äldren mera mognad skulle få, Till dess
en man, som oerhördt mänd rida, Kom,
som en fogel, till mig sade så: :.

5. "Som kulan far, dig strax på hästen
fasta, Ty din Sophie med döden kämpa
må, Ej gifwes tid, det allraminste rasta,
Sophie hon bad, jag dig skall säga så." :.

6. Vid dessa ord, af fasa jag kullstjälpte,
Sag dånade, och nästan döder låg, Till
dess de mig en wattenbågar skänkte Och se-
dan tröstlös hästen sadlad såg. :.